

Nu henviser hr. Flemming Oppfeldt til finanslovsforslagene, og jeg husker ikke præcis, hvordan finansieringen var af netop erhvervs-skatte, så det vil jeg gerne have repeteret her fra Folketingets talerstol.

Det andet, jeg gerne vil have gjort klart, er, hvad det er for et beløb, vi taler om, når vi taler om et enstrengt system. Hvor mange tusind kroner – bare i runde tal – handler det om?

Nu undlod hr. Flemming Oppfeldt at tage Slots- og Ejendomsstyrelsen med, som jo også er en slags offentlig institution, og mit spørgsmål gik på, om de også skal ud og konkurrere på markedsvilkår.

Derudover savner jeg noget i den meget fine liste, Venstre havde lavet over, hvordan bistandsloven skulle indrettes. Den velfærds-konto, som var oppe og vende på et tidspunkt her i efteråret, hvor man havde noget stående i forhold til det offentlige, som man kunne få udbetalt, hvis det var sådan, at man ikke havde brugt dem den dag, man blev pensioneret, er det noget, der stadig væk findes i Venstres tankegang, eller er det flyttet fra forhaven og om i baghaven?

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg tror ikke, jeg nævnte ret mange tal i min tale. Jeg efterlyste derimod en diskussion om principper. Jeg nævnte bare princippet om, at man måske kunne gøre lidt for virksomhederne, så de havde lyst til at åbne nogle flere arbejdspladser, så nogle flere mennesker kunne komme i arbejde. Det er den ene forudsætning. Hvis man strammer kravene over for de ledige, skal man også kunne danne arbejdspladserne. Det princip synes jeg er et vigtigt princip.

Så til spørgsmålet om, hvilke grupper man skal regne med i forsørgerbyrden eller ikke regne med i forsørgerbyrden: Man skal selvfølgelig regne alle med, når man spørger om, hvorvidt vi har et langsigtet problem. Det langsigtede problem er jo, at efter år 2010 stiger antallet af ældre meget kraftigt. Det er ikke et problem, at man bliver gammel, og jeg skal ikke gøre det til et problem, at vi skal udbetale noget, men det er en udfordring for det offentlige, hvor meget vi i alt skal udbetale i forsørgelse. Og derfor er vi nødt til at bringe, hvad skal jeg sige, de samlede forsørgerudgifter under kontrol i de ti år, inden antallet af ældre stiger meget kraftigt. Dét skal vi altså simpelt hen kunne give alle dem, der vil noget, en mulighed for at komme i gang.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg kan jo ikke lade være med at stille det, der måske bare er et lille dumt spørgsmål. Er det dog ikke sådan, at det ikke er afgørende, hvor mange vi har i gruppen af erhvervsaktive – dem, der producerer, yder og alt det dér – i forhold til, hvor mange vi har i ældregruppen f.eks.? Er det afgørende ikke, hvor meget disse mennesker i en erhvervsaktiv funktion kan producere? Hvor mange værdier kan de skabe, og hvor mange penge kan de tjene hjem til Danmark?

Jeg behøver ikke at erindre en Venstremænd om, hvordan udviklingen har været inden for dansk landbrug, hvor man har set en beskæftigelseskurve, der gik stejlt nedad, og en produktionsstigning i værdier og mængder i den samme årrække.

Derfor synes jeg, at det er for forenklet bare at sige, at nu bliver der så og så mange flere ældre, nu bliver der så og så mange færre i den erhvervsaktive alder til at producere, når vi ved, at det drejer sig om, hvor meget de, der er i den erhvervsaktive alder, kan producere, og hvor mange penge de kan tjene hjem. Det må da være pengene og ikke antallet af personer, der er afgørende; det har det i hvert fald været indtil nu.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg står i den situation, at jeg må starte med at give fru Mimi Jacobsen ret, for det er faktisk det, der er det interessante, og det er åbenbart det, som overhovedet ikke interesserer Venstre.

Det, der er interessant, er nemlig, hvor stor den samfundsmæssige totale produktion er.

Realiteten er jo, at en ganske lille del af befolkningen, nemlig 50.000-100.000 landmænd, laver så mange basisprodukter, at 20 millioner mennesker kan leve af dem. Men de har ingen jordisk chance for selv at få spist dem, så det er kun interessant, hvis det er sådan, at de produkter kan fordeles i samfundet.

Det samme kan vi se med industriproduktionen, hvor nogle få hundredtusinder frembringer en samlet basisproduktion, der svarer til 10 millioner menneskers forbrug, hvis man fordele den. Men det tager Venstre overhovedet ikke hensyn til. Det er bare noget med, at der er en masse, der bliver forsørget. Men realiteten er – det kan vi se i Velfærdskommissionens rapport, som kom for 1½ år siden – at siden århundred-